

‘Ik heb alle fouten gemaakt die je in dit vak kunt maken’

We kennen hem van *EénVandaag*, *Wie is... de mol?* en de medische serie *Missers*. Vanaf begin september presenteert Avro-boegbeeld **Pieter Jan Hagens** *Holland aan de Hudson* vanuit New York. *esta* sprak met hem in Freud, het restaurant van zijn vrouw Renske.

Pieter Jan Hendrik Hagens (augustus 1958) is van 8 tot en met 13 september elke dag op televisie met het programma *Holland aan de Hudson*, naar aanleiding van de 400-jarige betrekkingen tussen Nederland en New York. Samen met Eva Jinek (NOS) gaat hij op zoek naar Nederlandse invloeden in voormalig Nieuw-Amsterdam.

Hagens presenteert al jaren journalistieke radio- en tv-programma's zoals *Hoge bomen*, *EénVandaag* en de medische serie *Missers*. En net als afgelopen seizoen presenteert hij ook komend jaar *Wie is... de mol?* Eerder werkte Hagens mee aan programma's als *De ochtenden* (Avro), *Jules unlimited* (Vara) en was hij het vaste gezicht van

Netwerk (Avro, KRO en NCRV). In de loop der jaren is de presentator steeds meer het boegbeeld van de Avro geworden. Hij is getrouwd met Renske Kastelein, samen hebben ze twee kinderen Sam (17) en Suzie (12).
Holland aan de Hudson (Avro-NOS):
8-11 september 19.25-19.50 uur,
12 september 19.05-19.30 uur,
13 september 20.25-21.15 uur op Ned. 2

Hond Dickie is vernoemd naar een vriend van Pieter Jan. Die vriend had namelijk zijn hond naar de zoon van Pieter Jan – Sam – vernoemd.

Leuk dat je ons bij Freud uitnodigt.

‘Ik ben ook heel erg trots op Renske. Ze heeft het restaurant samen met Gerda Hahn opgezet. Ik heb ze er een klein beetje bij geholpen, vooral bij het benaderen van fondsen, het helpt als je een bekende naam hebt. Renske is op haar 40e psychologie gaan studeren. Ze liep stage in een instelling, kwam op een dag thuis en zei: ‘Wat ik gezien heb, is zo erg en naar. Ik wil daar iets aan doen.’ Zo ontstond het idee van Freud. Het restaurant was een verlopen bruin café in Amsterdam met een twijfelachtige clientèle en daar hebben ze

deze schitterende plek van gemaakt. Ik ben er allereerst trots op omdat je er heel lekker kunt eten, maar ook omdat er 60 mensen met een psychiatrische achtergrond aan het werk zijn. Ik heb van nabij gezien hoe zij hier opknappen en hoe leuk ze het vinden. Het is ook weleens fijn dat er een aardig verhaal vanuit die hoek naar buiten komt, iets anders dan misbruik van isoleercellen. Het is mooi dat een particulier initiatief iets toevoegt aan de wereld van de psychiatrie. Er werken hier ontzettend leuke types. Je krijgt geen doorsnee bediening. Renske heeft haar ding

gevonden. Er is niets anders wat ze zou willen doen, ook al komt ze af en toe op haar tandvlees naar huis.’

Je voelt je hier dus thuis?

‘Ik ben wel bekend met de psychiatrie, mijn tweede moeder is psychologe. Mijn biologische moeder overleed toen ik 3 was. Ik herinner me niets meer van haar. Ik heb nog wel foto's en weet dat het mijn moeder is. Wat ik niet weet, is hoe het leven met haar geweest zou zijn. Wat ik wel weet is dat ik, mijn oudere broer en mijn zussen geluk hadden dat mijn vader snel is hertrouwd. Mijn vader >

Thomas Reijerse (links op de foto) is een van de 60 medewerkers van restaurant Freud.

‘Ik hou van eten en koken en overwoog de horeca al eerder. Bij het trajectbureau, waar ik word begeleid, lagen folders van Freud. Ik vind het fijn dat ik hier werk met mensen die ook een psychiatrische handicap hebben. Ik heb het syndroom van Asperger, een vorm van autisme, en kan me slecht concentreren. Ik ken mijn zwaktes. Op mijn werk kan ik ermee omgaan omdat er minder druk op mij ligt. Ik ben het manusje-van-alles, doe de inkoop, catering, maak schoon. Dat bevalt goed. Ik leer hier met mijn problemen om te gaan. Wat zo leuk is, is dat we met z’n allen kwaliteit leveren. Bij Freud kan ik een goede werknemer zijn. Ik heb meer zelfvertrouwen. Ik had problemen met op tijd komen, nog steeds, maar dat gaat steeds beter. Het is voor mij lastig om op gang te komen, ik ben snel afgeleid. Ooit hoop ik in een gewoon restaurant te kunnen werken. Maar ik maak mijn keuzes niet te vroeg. Freud past nu bij mijn situatie. Met mijn ouders heb ik de afspraak om op mijn 21e op mezelf te gaan wonen. Dat gaat me ook zeker lukken, daar vertrouw ik op. Het gaat nu goed met mij. Ik spaar zelfs voor een reis.’

www.restaurantfreud.nl

is 9 jaar geleden overleden. Mijn tweede moeder heeft lang in de Sinai-kliniek in Amersfoort gewerkt. Als kind ging ik vaak met haar mee in de vakanties, dan ging ik zitten kleien bij de arbeidstherapie. Ik kende die wereld al heel goed vanaf mijn 10e. Met Nora, een Joodse vrouw, maakte ik ellengange wandelingen in de tuin. We bespraken alles. Die periode was heel leerzaam en karaktervormend. Weet je, de chronische psychiatrie is geen sector waar veel eer aan te behalen valt. Veel inrichtingen hebben een enigszins sombere uitstraling. Natuurlijk is het ook zo dat de mensen die er werken ontzettend hun best doen. Ik heb het idee dat projecten zoals Freud goed werken. Psychiatrische patiënten zijn vaak uitbehandeld, zitten thuis zonder werk. En ja, dan is er niet zoveel. Het gaat echt om een enorme groep chronisch psychiatrische patiënten. Ik denk dat het beter met hen gaat als je meer van dit soort projecten opzet. Natuurlijk ben ik bevooroordeeld, omdat het een initiatief van mijn vrouw is. Ik beweer ook niet dat het een makkelijke klus is.’

Je klinkt echt heel trots. Is dat misschien ook het geheim van jullie lange huwelijk?

‘Ah, de eerste echte esta-vraag (lacht). Ja, ik ben trotser dan ooit, zou ik haast zeggen. Renske heeft een tijdlang gestudeerd, omdat ze het leuk vond en zo thuis kon zijn voor Sam en Suzie. Ik was veel weg. Zij heeft vaak een stap terug gedaan vanuit het oogpunt ‘er zijn voor de kinderen’. Het is leuk om te zien dat ze – niet meer op piepjonge leeftijd – met haar levenswerk begonnen is. Dat ze zich daarin vastbijt en zich zo senang bij voelt. Zo goed dat ze dat ook uitstraalt en het project mede daardoor een succes wordt.’

En nu nog dat geheim....

‘We geven veel om elkaar. Een van de belangrijkste dingen is misschien wel dat je je op je gemak voelt bij elkaar. Je elkaar enigszins aanvult. Dat je geen uitdrukkelijke moeite hoeft te doen om met elkaar samen

te leven. Dat het vanzelf gaat en je de dingen die belangrijk zijn in het dagelijks leven vanzelf doet. En dat varieert van boodschappen doen tot samen een glas wijn drinken en de dag doornemen. Renske en ik passen goed bij elkaar. We hebben elkaar misschien wel heel erg goed uitgezocht. Nou ja, zij mij vooral.’

Een liefde voor het leven?

‘Daar ga ik wel van uit, maar er kan natuurlijk van alles gebeuren. Ik ben heel blij dat het goed gaat en we samen gelukkig zijn, twee leuke kinderen hebben en kunnen doen wat we willen.’

Wat voor een vader ben je voor Sam en Suzie?

‘Jee. Een vader die ondanks zijn gebreken zijn best doet. Een van de nadelen is dat ik bekend ben. Soms vinden zij dat vervelend. Ik ben vrij druk en veel weg en af en toe neem ik stress mee naar huis. Maar ik probeer het goed te doen, gezellige dingen te ondernemen zoals met mijn dochter de stad ingaan of het glaasje warme melk maken. Het zit in van die pietepouterige dingetjes. Ik ben geduldig en niet al te snel geprikkeld. Maar als ik boos ben, heb ik ook wel een hoog driftgehalte. Ik sla niet hoor (glimlacht), maar het is wel vervelend.

Ik geloof dat vaders tegenwoordig heel dicht bij hun kinderen staan. Naarmate ze ouder worden, wordt het contact lastiger door de puberteit. Die totale onbevangenheid die kleine kinderen hebben, mis ik wel. Eigenlijk is vaderschap ook zoiets vanzelfsprekends, daar zijn geen theorieën aan verbonden. Ik ben ontzettend blij met mijn kinderen ben trots op ze. Ik geloof dat ik best een aardige vader ben en het nog niet zo slecht doe.’

Heb je nooit last van dat hoge driftgehalte tijdens je interviews?

‘Ik moet wel uitkijken dat ik me in kritische interviews niet laat meeslepen door mijn eigen verantwoordingsgevoel. Het is goed om als interviewer na te denken over de

‘Renske en ik hebben elkaar erg goed uitgezocht. Nou ja, zij mij vooral’

onderwerpen, maar als het betekent dat je je in je verontwaardiging laat meeslepen bij het stellen van vragen, is het foute boel.’

Je zegt het alsof je die fout weleens hebt gemaakt.

‘Ik heb alle fouten gemaakt die je kunt maken in de 27 jaar dat ik in het vak zit. En daar hoort ook bij dat ik weleens vooringenomen een gesprek ben ingegaan. In een goed interview komen twee partijen aan bod. Als je de ander nooit de gelegenheid geeft langer dan vijftien seconden te antwoorden, dan ben je niet goed bezig.’

Bij wie heb je het goed fout gedaan?

‘Voordat Pim Fortuyn de politieke arena betrad, interviewde ik hem – en dat weet niemand meer – omdat hij voorzitter van het CDA wilde worden. Dát gesprek ging ik vooringenomen in. Ik had echt een badinerende toon. Hij had namelijk eerder gezegd dat hij ook wel in darkrooms kwam. Ik dreef het op de spits, confronteerde hem met de vraag of het CDA wel een voorzitter wilde hebben die darkrooms bezocht. Het is best een legitieme vraag, maar je moet er niet lang over doorzeuren. Goh, best leuk om eens over je dieptepunten te praten. Maar ik heb ook wel hele mooie gesprekken gevoerd hoor (lacht).’

Zoals?

‘De portretten in *Hoge bomen* zijn soms heel mooi. Waar ik goede herinneringen aan heb zijn de afleveringen over het koningshuis, zoals het dubbelportret met de vrienden van Prins Bernhard. Maar ook de aflevering over Rijk de Gooyer. Mooie man, prachtig leven. Het is een dierbaar programma, ook heel lastig om op poten te zetten. Die kans is me gegund. Het is prettig als je baas zegt: ‘Luister eens, we gaan jou een paar belangrijke programma’s geven.’ Dan is het leuk als je het uithangbord van de Avro bent. Neem nu het medische programma *Missers*, dat is voor mij het nuttigste programma dat ik ooit heb gemaakt. Er gaat veel fout in de zorg. Er zijn zeker 1600 doden per jaar door medische

missers. Vroeger werd er nooit over gesproken, de dokter was heilig. Het is heel goed dat het taboe van medische missers geslecht wordt in dit programma. Gelukkig verandert de medische wereld, artsen willen er zelf ook steeds meer over praten. De meesten zien ons niet langer als schandaalpers.’

Is het geen idee om zelf als hoofdpersoon *Hoge bomen* af te sluiten?

‘Nee, ik ben absoluut geen geschikte hoofdpersoon. Dat moet een veelzijdig figuur met een interessant leven zijn. Een man of vrouw met veel vlees. Ik ben een interviewertje, een presentatortje, een journalistje.’

Dat klinkt wel erg bescheiden.

‘Het is leuk dat het zo goed gaat, maar ik ben niet zo’n enorme carrièrejager. Sommige mensen denken dat wel. Het is ook niet zo dat ik met grote onschuldige ogen bij de Avro sta te wachten tot ik iets toegeworpen krijg. Ik ben heel blij met de plek die ik heb en daar heb ik zeker mijn best voor gedaan. Je kunt nu eenmaal niet zo heel veel interessante dingen doen als presentator. Mijn werk is niet zo onbaatzuchtig als dat van Renske. Het feit dat zij met het restaurant is begonnen, met alle risico’s van dien, lange werkweken maakt, veel op haar hals haalt, doet ze niet uit carrièretchnisch oogpunt. Wat dat betreft ben ik in mijn werk veel meer geconcentreerd op mezelf. Sinds Renske het restaurant runt, heb ik thuis iets meer taken op me genomen. De kinderen zijn nu ook wat ouder, kunnen meer zelf. Hoewel ik soms ook wel gepiep en gekraak hoor. Renske heeft jarenlang meer voor Sam en Suzie gezorgd dan ik. Het is heel goed dat zij nu ook op het gebied van werk haar hart kan volgen. We hebben een goed leven, beiden kunnen we de dingen doen die we willen doen.’

Dan bedoel je het werk?

‘Ook. Maar ik hou ook van varen, zeilen, lange tochten maken. Heel andere dingen dan journalistiek. Natuurlijk hou ik daar ook van,

ik lees met genoeg twee, drie kranten op een dag. Mensen zien mij vaak als serieus door de programma’s die ik presenteer en hebben een mening over mij die waarschijnlijk gebaseerd is op mijn gelaatstrekken. Ik kom best streng over. In het dagelijks leven zie ik mezelf niet als een serieus en streng type. Ik kan dat wel zijn, maar het is geen wezenskenmerk. Ik zou mezelf eerder omschrijven als iemand die de dingen niet al te zwaar neemt en probeert met een zeker gemak door het leven te gaan. Dingen te doen die de moeite waard zijn op wel heel veel vlakken.’

Ik las ergens dat je je boot associeert met liefde.

‘Ja, die kotter brengt ons liefde. Het is een prettige plek om te zijn. Ik ben niet zo’n vakantievierder. In een huisje of hotel was het meestal niet zo’n succes met mij. Als ik met de boot wegga, word ik wel gelukkig. En als gezin zijn we in topvorm als we varen. Met z’n vieren trekken we een paar weken, ankeren bij rotseilandjes, vangen onze eigen kabeljauw, maken een kampvuur en eten lekker. Dan is de liefde daar natuurlijk zeker onderdeel van. Je bent gewoon gelukkig.’

Je houdt dus van avontuur. Dan is *Wie is... de mol?* je op het lijf geschreven.

‘De eerste keer in Mexico viel me vies tegen. De opname van *Wie is... de mol?* is een enorm circus. Ik stond daar echt van te kijken, zo intensief is het.

Dit keer, in Ierland, was ik beter voorbereid, wist ik wat me te wachten stond en hoe ik de dingen moest aanpakken. Ik heb geen heimwee, daar heb ik het veel te druk voor. Je bent echt van zonsopgang tot zonsondergang bezig. Wekenlang ben je in de groep op jezelf en collega’s teruggeworpen. Ik ben niet een geboren groepsdier. Ik weet eigenlijk wel zeker dat ik dat niet ben. Ik ben meer individualistisch ingesteld, maar kan zeker goed samenwerken als ik me ertoe zet. >

Ook adverteren op deze pagina? Bel of mail Esther van Paridon (023) 556 55 09 of e.van.paridon@sanoma-uitgevers.nl

Stampende Stilte

De nieuwe voorstelling van het Internationaal Danstheater is een ode aan de liefde: verleidelijk en confronterend, teder en ruw, herkenbaar en verrassend. Laat je verleiden door afwisselende werelddans en -muziek van het hoogste niveau: sensuele tango, krachtige Turkse dans, een intiem zigeunerduet en opzweepende Japanse O'Daiko-trommels. Flamencogitarist Arturo Ramón en zangeres Erminia Fernández Córdoba vullen het orkest speciaal voor deze productie aan.

- t/m 6 juni te zien door het hele land, www.intdanstheater.nl

FIRMA RIEK'S SWARTE SPEELT
TANTE PATENT
VAN ANNIE M.G. SCHMIDT

Tante Patent

De vondst van een oude krantenstrip door Rieks Swarte zorgde voor een van de theaterhits van 2007: *Tante Patent*, naar een verhaal van Annie M.G. Schmidt. Wegens succes komt deze familievoorstelling voor iedereen vanaf 8 jaar terug in de theaters. De pers schreef over *Tante Patent*: 'Een *must* voor iedereen die ouder is dan 8' (*NRC Handelsblad*), en: 'Een ode aan het leven en aan het theater' (*Haarlems Dagblad*).

- t/m 3 januari 2010 te zien door het hele land, www.firmarieksswarte.nl

Flamenco la Haya

Flamencoliefhebbers kunnen het eerste weekend van oktober hun hart ophalen. Het Lucent Danstheater in Den Haag staat dan volledig in het teken van de Spaanse dans. Tijdens *Flamenco La Haya* zijn er onder meer optredens van flamenco's 'First Lady' Eva Yerbabuena, Daniel Navarro, Compañía la Serrana en verschillende workshops.

- Flamenco La Haya, 3 & 4 oktober 2009, Lucent Danstheater & Philipszaal Den Haag.

Voor meer informatie en reserveringen: www.ltd.nl of (070) 88 00 333.

liefhebber
van cultuur?
met esta
blijf je bij!

'Goh, best leuk om eens over je dieptepunten te praten'

Wie is... de mol? is leuk om te doen. Ik krijg weleens de vraag of ik nieuws wel kan combineren met amusement. Ja dus. Ik hou er erg van om over de schutting heen te kijken van je dagelijkse werkzaamheden.'

Zou jij de mol kunnen zijn, misleiden en bedriegen?

'Ja! Ik denk dat de meeste presentatoren heel goed kunnen liegen, het is toch een rol die je speelt. Als journalistiek presentator hou ik me aan de feiten, tegelijkertijd is het weer een rol die je speelt. Je bent een soort stadsomroeper. Eigenlijk acteer je op basis van feiten. In het dagelijks leven vermijd ik het, misleiden en bedriegen moet je niet toepassen. Maar ik ben ook geen heilige. Soms draai je weleens om de waarheid heen om andere mensen, bijvoorbeeld je kinderen te beschermen. Dan leg je het zo uit dat het ze minder hard raakt, maar dat is geen misleiden. Ik wil mijn vrouw en kinderen gelukkig maken. Ik weet niet of dat ook allemaal lukt.'

Ben je een winnaar in het leven?

'Ik zou mezelf niet als winnaar willen typeren. Ik zou dat zo arrogant, dom en kortzichtig vinden. Als je niet in staat bent om te zien hoe betrekkelijk je huidige geluk is, ben je echt een ontzettende oelwapper. Ik geloof niet in winnen of verliezen. Ik wil graag een leven leiden waarvan ik denk dat het de moeite waard is. Winnen of verliezen interesseert me helemaal niets. Ik hoef ook niet te winnen van mijn collega's of de belangrijkste presentator van Nederland te zijn. Al lig ik natuurlijk liever ook niet in de goot.

Soms heb ik weleens een lichte vorm van jaloezie als Renske 's ochtends op de fiets stapt met de hond voorop in de bak op weg naar haar eigen restaurant om de boel te bestieren. Dat spreekt me erg aan. Ik denk niet dat ik het presenteren snel zat word, maar ik kan me voorstellen dat als het zover is, ik mijn tijd goed kan vullen, ook in het restaurant.

Ik zou mijn werk wel enorm missen. Af en toe moet je vrijheid creëren voor iets wat er niets mee te maken heeft. Zo wil ik nog steeds eens naar het andere eind van de wereld varen. Ik vind ook dat het leven nu geleefd moet worden. Ik ben ervan doordrongen dat je niet altijd fit en gezond blijft. Als de kinderen groter zijn, kunnen we er een jaar tussenuit. Dat zie ik ook nog wel gebeuren, een tijdje met z'n tweeën weg.'

